

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.23/2026/31.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2026. április 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. április 24. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A 2 rendbeli kizsákmányolás céljából, a sértettnek különösen súlyos hátrányt okozva elkövetett emberkereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2025. július 11. napján kihirdetett 24.B.139/2021/345. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlottnak a tanú1 sértett sérelmére elkövetett emberkereskedelem büntettét megtevesztéssel és üzletszerűen elkövetettként is (Btk. 192. § (2) bekezdés, (3) bekezdés b), c), d) és i) pont), míg a tanú2 sértett sérelmére elkövetett emberkereskedelem büntettét üzletszerűen elkövetettként is (Btk. 192. § (2) bekezdés, (3) bekezdés c) és i) pont) minősíti.

Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönre enyhíti.

Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába az általa bűnügyi felügyeletben töltött időt úgy számítja be, hogy egynapi szabadságvesztésnek 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

A Bj.60/2021/19. és /21. tételszám alatti bűnjeleket elkobozni rendeli.

Terhelt1 I. rendű vádlottat 664.718 (hatszázhatvannégyezer-hétszáztizennyolc) forint, míg Terhelt2 II. rendű vádlottat 539.650 (ötszázharminckilencezer-hatszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy Terhelt1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a 2022. október 19. napjától 2023. április 20. napjáig kijelölt tartózkodási helyen elrendelt bűnügyi felügyeletet rendeli beszámítani.

Terhelt1 I. rendű vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 29.856.- (huszonkilencezer-nyolcszázötvenhat) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Balassagyarmati Törvényszék a 2025. július 11. napján kihirdetett 24.B.139/2021/345. számú ítéletével Terhelt1 I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) és d) pontjai szerint minősülő emberkereskedelem büntetében, a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntetében, a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés i) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntetében, a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett szexuális erőszak büntetében, a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző közvetett tettesként elkövetett szexuális erőszak büntetében, a Btk. 196. § (1) bekezdésébe ütköző szexuális kényszerítés büntetében, és 6 rb. a Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közvetett tettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntetében, ezért – halmazati büntetésül – 8 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztés tartamába az előzetes fogvatartásban, valamint a kijelölt tartózkodási helyen elrendelt bűnügyi felügyeletben töltött időt beszámítani rendelte, és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Ellenben az I. rendű vádlottat az ellene a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző okirattal visszaélés vétsége miatt emelt vád alól felmentette.

[2] Terhelt2 II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző szexuális erőszak büntetében, ezért 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a II. rendű vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a tanú1 és tanú2 sértettek által előterjesztett polgári jogi igény elbírálását egyéb törvényes útra utasította. A másodfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, azok egy részét elkobozni rendelte, másokat lefoglalásuk megszüntetése mellett kiadni rendelt, míg a lefoglalással érintett gépjármű törzskönyveket a lefoglalásuk megszüntetése mellett a kiállító okmányirodának rendelte megküldeni. Az elsőfokú bíróság az eljárás során felmerült 1.791.050 forint bűnügyi költségből az I. rendű vádlottat önállóan 671.338 forint, a II. rendű vádlottat önállóan 513.950 forint megfizetésére

kötelezte, míg a fennmaradó 605.762 forint költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[3] A tárgyaláson az ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be mindkét vádlott terhére. I. rendű vádlott esetében a váddal egyező minősítés, bűnösségének 2 rb. személyi szabadság megsértése büntetében való megállapítása érdekében is, valamint a kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés súlyosítása végett, míg a II. rendű vádlottat érintően a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás súlyosítása érdekében. Az I. rendű vádlott teljekörű fellebbezést jelentett be enyhítésért, „vádmódosításért”, illetve felmentésért. Az I. rendű vádlott védője elsődlegesen teljes felmentésért, másodsorban hatályon kívül helyezés érdekében, harmadsorban a kiszabott büntetés enyhítése érdekében fellebbezett. A II. rendű vádlott és védője fellebbezést jelentettek be enyhítés, a szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztése érdekében.

[4] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette azon álláspontját, hogy a törvényszék tévesen minősítette a tanú1 és tanú2 sértettek sérelmére megvalósított emberkereskedelmet, mivel az I. rendű vádlott mindkettejüket megtevesztéssel vette rá, hogy neki dolgozzanak, illetve, hogy megfelelő szállás és ételmezés érdekében költözzenek hozzá. Az I. rendű vádlott a két sértettet nem korlátozta mozgásában, azonban kiszolgáltatottságukból eredően nem tudták elhagyni az I. rendű vádlottat, aki lakhelyet és megélhetésük forrásaként fizikai munkát biztosított nekik. Az I. rendű vádlott mindkettejüket rendszeresen megalázta, pejoratív megszólításokkal illette őket, illetve a szóbeli bántalmazáson túl V sértettet többször pofon ütötte, szolgaként bánt vele, gyermekével való kapcsolattartásban korlátozta. Csak a munkabérük töredékét fizette ki, és nem engedte, hogy V sértett elindítsa öregségi nyugdíj megállapítását. Az ügyészi álláspont szerint ezen két sértett tekintetében 2 rb. az elkövetéskori Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő különösen súlyos hátrányt okozó emberkereskedelem büntette állapítható meg. Érvelése szerint a tanú1 sértett sérelmére elkövetett azon cselekmény, hogy őt három alkalommal, hogy a kutya kikötésére használt láncsal kikötötte elkülönül az emberkereskedelem cselekményétől, azzal valóságos anyagi halmazatot alkot. Utalt arra, hogy az I. rendű vádlott tanú2 sérelmére is megvalósította a személyi szabadság megsértése büntetést, azzal, hogy az őt elhagyni készülő sértettet a dorogházi buszmegállóból újabb ígérekkel visszavitte, illetve a második, sikeres szökése során próbálta őt visszavinni, elvette tőle a táskáját elállta az útját. Ezen cselekmény is térben és időben elkülönül az emberkereskedelmi cselekménytől. Az ugyanazon sértettek sérelmére, rövid időközön belüli elkövetési magatartások háromszori, illetve kétszeri tanúsítása indokolja a folytatólagos elkövetés megállapítását mindkét sértett sérelmére megvalósított bűncselekmény esetében. Így Terhelt I. rendű vádlott a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és c) pontjai szerint minősülő aljas célból, a sértett sanyargatásával, folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértése büntetést és a Btk. 194. § (1) bekezdése szerinti folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértése büntetést is megvalósította. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fenti sértettek sérelmére megvalósított emberkereskedelem bűncselekményét minősítését a váddal egyezően változtassa meg és az I. rendű vádlott bűnösségét 1-1 rendbeli aljas célból, a sértett sanyargatásával, folytatólagosan, elkövetett személyi szabadság megsértése büntetében is állapítsa meg.

[5] Az ügyész a büntetés kiszabása körében kifogásolta, hogy a törvényszék nem vette figyelembe súlyosító körülményként az emberkereskedelmi bűncselekmények helyi elszaporodottságát, pedig a törvényszéken jelenleg 5 másik ilyen ügy is folyamatban van, további egy ügy nem jogerősen, kettő másik ügy pedig jogerősen befejeződött, míg további négy ügy nyomozati szakban van. A tanú1 és tanú2 sértettek sérelmére megállapítani indítványozott személyi szabadság megsértése büntette folytatólagosan elkövettként állapítható meg, ami további súlyosító körülmény. Utalt továbbá arra, hogy az I. rendű vádlott tekintetében az egészségi állapotának romlását csak kis mértékben lehet figyelembe venni enyhítő körülményként. Az ügyész fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés nem alkalmas a generális és speciális preventív büntetési célok elérésére. Álláspontja szerint az I. rendű vádlott által elkövetett bűncselekmények jelentős tárgyi súlya nem fejeződik ki a joghátrány mértékében. A jogi minősítésnek az általa indítványozott megváltoztatása esetén öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés szabható ki az I. rendű vádlottal szemben, melynek középértéke 10 év. Ettől az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés elmarad, így annak súlyosítása indokolt. Álláspontja szerint a többszörös bűnhalmazatot megvalósított I. rendű vádlott esetében legalább a mértékes indítványban megjelölt időtartamot elérő tartamú szabadságvesztés, valamint maximális tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása szükséges. Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetés-kiszabási részében változtassa meg és a Balassagyarmati Törvényszék által az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékét súlyosítsa. Az ügyész külön beadványként előterjesztette a II. rendű vádlottra vonatkozóan fellebbezése írásbeli indokolását. Ebben utalt arra, hogy terhelt² éla önhibából eredő ittas állapotban követte el a bűncselekményt. A kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés szabható ki, melynek középértéke 5 év. Utalt arra, hogy az ittas állapotú II. rendű vádlott azért erőszakolta meg PA, mert az I. rendű vádlott szórakozásképpen ezt mondta neki. A büntetés-kiszabási körülmények nyomatéka nem támasztja alá a szabadságvesztés büntetés mértékének a törvényi minimumban történő megállapítását. A büntetési célok maradéktalan érvényesülését a II. rendű vádlott vonatkozásában csak hosszabb tartamú, a büntetési tételkeret középértéke körüli, de legalább a mértékes indítványban megjelölt időtartamot elérő szabadságvesztés, valamint ehhez igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása szolgálja.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.774/2021/58. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn, míg a bejelentett vádlotti és védői fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. A lefolytatott eljárás szabályszerűsége körében utalt arra, hogy az eljáró törvényszéki bíró személyében történt változást követően a Balassagyarmati Törvényszék a korábban felvett tárgyalási jegyzőkönyvek érdemi tartalmának ismertetésével az eljárást megismételte. A bűnügyben releváns és még elérhető bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részlegesen megalapozatlan mert az [54]-[59] bekezdéseiben vélelmezett tulajdonosként tüntette fel tanú1öt és tanú2öt, holott ők valótlannal kerültek tulajdonosként bejegyzésre. Indítványozta továbbá az ítéleti 6. tényállásba beemelni az ítéleti indokolás [294] bekezdésében foglaltakat. Utalt továbbá arra, hogy az ítélet indokolása a [236] bekezdésében elírást tartalmaz, mert ott a mindhárom sértett megjelölést kell alkalmazni a mindhárom

vádlott megjelölés helyett. Kiemelte, hogy ezen helyesbítésekkel már az ítéleti tényállás mentes a megalapozatlansági okoktól, felülbírálatra alkalmas, így az I. rendű vádlott védőjének a hatályon kívül helyezésre irányuló indítványa eredményre nem vezethet.

[7] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a tanú²⁰ sértetthez kapcsolódó emberkereskedelem büntette kivételével tévedett a törvényszék, amikor az I. rendű vádlottnak a tanú¹ sértett sérelmére megvalósított személyi szabadság elleni büntettét a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés b) és d) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntetteként, míg a tanú² sérelmére megvalósított személyi szabadság elleni büntettét a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntetteként minősítette. Megjegyezte, hogy a különösen súlyos hátrány fogalmát sem a Btk., sem a miniszteri indokolás nem definiálja azonban a bírói joggyakorlat súlyos hátrányként értelmezi az olyan erkölcsi és pszichés jellegű káros következményekkel járó elkövetési magatartásokat, amelyek a sértett sanyargatásán túlmutató módon érhetőek tetten. A másodfokú ügyészi álláspont szerint a sértett részére biztosított lakhatási, fűtési, tisztálkodási körülményei, éjszakai nyugalmanak megzavarása, mindössze napi egy tál étel biztosítása, a kialakult keresmény ki nem fizetése, a sértő megszólítások, az, hogy a vádlott szórakoztatására műszaki táblával a nyakában kellett a munkahelyén dolgoznia, az ugráltatása, a ház körüli dolgoztatása, felpofozása, ököllel történő bántalmazása, valamint nyakörves kutyalánccal történő kikötése, egyáltalán annak szabályozása, hogy a sértett az I. rendű vádlott engedélye nélkül ne mehessen sehová, nem értékelhető csupán sanyargatásként, hanem különösen súlyos hátrány okozásaként értékelhető, mely a Btk. 192. § (4) bekezdés c) pontja szerinti minősítésben nyerhet értékelést. Az I. rendű vádlott cselekménye a Btk. 192. § (3) bekezdés a) pontja szerint is minősül, mert az I. rendű vádlott a sértettet mozgási, helyváltoztatási és tartózkodási hely megválasztási szabadságától megfosztotta. Az I. rendű vádlott cselekménye a Btk. 192. § (3) bekezdés c) pontja szerint is minősül, hiszen megtevesztette tanú¹öt azzal, hogy jó körülmények közötti szállást és munkát, valamint nyugdíjfolyósítási ügy intézését ígérte. Az I. rendű vádlott cselekménye rendszeres haszonszerzés érdekében került elkövetésre, így nem csupán tanú¹, hanem a másik két sértett esetében is a Btk. 192. § (3) bekezdés i) pontja alapján üzletszerűen is minősül. A minősítő körülmények találkozása folytán az I. rendű vádlott ezen sértett sérelmére megvalósított bűncselekménye a Btk. 192. § (4) bekezdés b) pontja szerint is minősül.

[8] A fellebbviteli főügyészség kifejtette azon álláspontját, hogy az I. rendű vádlottnak a tanú¹ sértett sérelmére elkövetett cselekménye nem szexuális kényszerítésnek, hanem szexuális erőszaknak minősül. Álláspontja szerint a közvetett tetteségnél kifejtett első bírói jogi álláspont sem helyes, mivel nem kényszer, hanem fenyegetés hatása alatt követte el a cselekményt. A kényszer erőszakot jelent, pedig a tényállás alapján a szexuális aktusnál VGgyel szemben az I. rendű vádlott nem alkalmazott erőszakot. A fenyegetés valami bekövetkezésének kilátásba helyezése, az erőszak viszont közvetlen fizikai beavatkozás. V akaratát nem kényszer, hanem fenyegetés zárta ki az ügyészi álláspont szerint.

[9] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint nem helytálló az elsőfokú bíróságnak a szexuális kényszerítés kapcsán kifejtett jogi álláspontja. A szexuális erőszak esetén fenyegetésnek közvetlen élet vagy testi épség ellen kell irányulnia. A nem az élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés azonban nem zárja ki a szexuális erőszak

megállapítását, ha az olyan mértékű, hogy az a sértett akaratát megtöri. Az akaratnyilvánításra képtelenség pszichés állapot, amely adott esetben a sértett életkorából adódóan olyan fenyegetés következtében is megállapítható, amely nem az élet vagy testi épség ellen irányul közvetlenül, elegendő, ha az életkori sajátosságokra figyelemmel olyan mértékű, amely a sértett akaratát megtörve, akaratnyilvánításra képtelen állapotát eredményezi. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint ugyanez a helyzet a folyamatos erőszak, fenyegetés hatása alatt álló tanú1 sértett esetén is. Akaratnyilvánításra képtelenség lehet állandó és átmeneti, annak a cselekmény elkövetése idején kell fennállnia. Az akaratnyilvánításra képtelen állapot létrehozható élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetéssel is. A zsarolás minősítő körülményei között szereplő más hasonlóan súlyos fenyegetés kilátásba helyezése akkor állapítható meg, ha az felér az élet vagy testi épség elleni (akár közvetett) fenyegetéssel. Ebből következően a hasonlóan súlyos fenyegetés esetén fennállhat az akaratnyilvánításra képtelen állapot. Így az élet vagy testi épség elleni közvetlen fenyegetés hiánya esetén akaratnyilvánításra képtelen állapotban lévő személy szexuális cselekményre kényszerítése esetén az elkövető a Btk. 197. § (1) bekezdés b) pontjának II. fordulata szerint minősülő szexuális erőszak büntettét valósítja meg. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az I. rendű vádlott tanú1öt közel egy évnyi folyamatos bántalmazás, erőszak és fenyegetés után kényszerítette szexuális cselekmény elvégzésére, és a sértett már nem volt képes akaratának megfelelően cselekedni és a szexuális aktustól eltekinteni, hanem akarata ellenére közöszlne kellett tanú4 sértettel. Mind tanú4, mind tanú1 akarata ellenére közöszl. Az I. rendű vádlott okkal tartott attól, hogy az I. rendű vádlott vele szemben élet vagy testi épség elleni bűncselekményt fog megvalósítani, tehát az I. rendű vádlott cselekménye nem kényszerítés büntettének, hanem a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző szexuális erőszak büntettének minősül, azzal, hogy a sértett akaratnyilvánításra képtelen állapotára figyelemmel a Btk. 197. § (1) bekezdés b) pontjának II. fordulata szerint minősülne.

[10] Az I. rendű vádlott tanú2öt megtévesztéssel vette rá, hogy dolgozzon számára a kialkudott munkabérért, amely kifizetésére sosem került sor teljes összegben, ez a sértett is nehezített fizikai és ellátási körülmények mellett lakott a nyárikonyha melletti műhelyben. Egyéb plusz feladatokat kellett végezni a ház körül. Az I. rendű vádlott őt is munkavállalói előtt megalázta, gúny tárgyává tette. Az I. rendű vádlottnak az emberi méltóságot semmibe vevő, a két sértett huzamosabb, sanyargató kizsákmányolásán túlmutató magatartása olyan fokú pszichés és erkölcsi hátrányt okozott a sértetteknek, amely megfeleltethető a különösen súlyos hátrány minősítő körülménynek. Így a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az I. rendű vádlottnak a V sértett sérelmére megvalósított bűncselekménye a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) és c) pontjai szerint minősülő emberkereskedelem büntettének, míg a tanú2 sértett sérelmére megvalósított bűncselekménye a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntettének minősül.

[11] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a jogtalan haszonszerzésre kitartó szándékkal, üzletszerűen cselekvő I. rendű vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabott fegyházbüntetés – a súlyosabb szexuális bűncselekmény megállapítására, valamint az emberkereskedelem büntettének súlyosabb minősítésére figyelemmel – eltúlzottan enyhe. A Btk. 79. §-ában írt büntetési célok magasabb végrehajtási tartamú szabadságvesztés és a törvényi maximumot elérő tartamú mellékbüntetés kiszabásával érhetőek el. Álláspontja szerint méltányos döntést hozott az elsőfokú bíróság, amikor a II. rendű vádlottal szemben a

törvényi minimumban meghatározott tartamú börtön fokozatú szabadságvesztést és ehhez arányosított közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki.

[12] Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Balassagyarmati Törvényszék elsőfokú ítélete történeti tényállását és indokolását egészítse ki és pontosítsa, majd azt követően a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, melynek keretében az I. rendű vádlottnak tanú1 sérelmére megvalósított emberi szabadság elleni bűncselekményét minősítse a Btk. 2. § (1) bekezdésének megfelelően a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b) és c) pontjai szerint minősülő emberkereskedelem büntettének, továbbá kényszerítés büntette helyett a tanú1höz kapcsolódó nemi élet szabadsága elleni bűncselekményét minősítse a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő szexuális erőszak büntettének. Az I. rendű vádlottnak a tanú2 sérelmére megvalósított emberi szabadság elleni bűncselekményét minősítse a Btk. 2. § (1) bekezdésének megfelelően a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés c) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntettének. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű vádlottal szemben szabjon ki felemelt halmazati tartamú szabadságvesztést és a törvényi maximumban meghatározott közügyektől eltiltás mellékbüntetést, egyben a szabadságvesztés tartamába rendelje beszámítani a vádlottnak az elsőfokú ítélet kihirdetése óta letartóztatásban töltött idejét, egyebekben az elsőfokú ügydöntő határozatot hagyja helyben.

[13] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.774/2021/60. számú átiratában a korábban az I. rendű vádlott vonatkozásában előterjesztett másodfokú ügyészi átiratot kiegészítve indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság a Be. 606. § (1) bekezdése szerinti eljárásban az ügyészi fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet változtassa meg és terhelte2 rendű vádlottat súlyosításul ítélje felemelt tartamú szabadságvesztés büntetésre és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre.

[14] Az I. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben pontosította a helyettesítő védőnek az elsőfokú tárgyaláson bejelentett fellebbezését annyiban, hogy a továbbiakban részleges felmentés érdekében tartja fenn a fellebbezését, figyelemmel arra, hogy védenca a 6. vádpont kapcsán beismerő vallomást tett. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a kitűzött nyilvános ülés helyett tárgyalást tartson, és annak keretében további bizonyítást vegyen fel. Elengedhetetlenül fontosnak tartotta tanú1 tanúkénti megidézését és kihallgatását, mert az ő távolléte a védelem számára is súlyos hátrányt jelentett. Indítványozta tanúként idézni és kihallgatni VNát, mert a vádirat, az ügyészi perbeszéd és az ítélet is a védelmi érveléssel egybecsengően különös jelentőséget tulajdonít a Terhelt1, tanú1 és VNa kommunikációnak. A védő rögzítette, hogy tudomása van arról, hogy tanú2 sértett időközben elhalálozott, azonban az elsőfokú ítélet a lefoglalt tárgyak visszaszolgáltatása és a polgári jogi igény kapcsán úgy fogalmaz, mintha élő személyről lenne szó. Ezért lényegesnek tartotta, hogy e körben a bíróság hivatalból kérjen adatot, és szükség esetén javítsa ki az elsőfokú ítéletnek a rá vonatkozó részét. Kifogásolta, hogy Balassagyarmati Törvényszék a mai napig nem bírálta el a kép- és hangfelvételek kézbesítetlenségével kapcsolatos védői igazolási kérelmet. Kifogásolta továbbá azt is, hogy a Balassagyarmati Törvényszék az ítélet írásba foglalását kétszer 30 napos határidő lejártát követően teljesítette. Fellebbezése indokolásában teljes egészében fenntartotta az elsőfokú bíróság előtt elmondott védőbeszéde tartalmát. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási

kötelezettségét számos jelentős súlyú tény kapcsán nem teljesítette, ami viszont nem fér bele a mérlegelési szabadságába. Példaként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítéletben írtak szerint tanú1 testsúlya a körülmények hatására jelentősen csökkent, azonban ennek alátámasztására semmiféle bizonyítékra nem történt hivatkozás. Az ítélet [27] bekezdésében foglaltakra hivatkozva hívta fel a figyelmet arra, hogy a szóbeli és írásbeli indokolás szerint a gépkocsikkal kapcsolatos okirat hamisításokra vagy tanú2 jelenlétében kerülhetett sor, vagy oly módon, hogy az I. rendű vádlott a munkásokat szállító autóban megtalálta ezen sértett személyes iratait és azokat használta fel. A védő utalt arra, hogy kötve van védence bűnösséget beismerő nyilatkozatához, de nem hagyhatja indokolás nélkül az elsőfokú bíróság azt, hogy tanú2 először 2019 júniusában került az I. rendű vádlottal kapcsolatba, viszont gépkocsivásárlás ezen sértett nevére 2019. március 31-én, április 14-én és 2019 májusában történt.

[15] A II. rendű vádlott védője a Fővárosi Ítéltáblánál előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy a törvényszék nem tulajdonított kellő súlyt a vádlott személyi körülményeinek, valamint az enyhítő tényezőknek a büntetés kiszabása során. Utalt arra, hogy védence büntetlen előéletű és korábban a társadalmi együttélés szabályait tiszteletben tartó életvitelt folytatott. Jelen eljárásban tanúsított magatartása elszigetelt jellegű, nem tükröz tartós jogellenes életvezetést. Kiemelte a védő, hogy a vádlott három kiskorú gyermek eltartásáról és neveléséről gondoskodik, a család megélhetése és a gyermekek ellátása döntő mértékben a vádlott munkavégzésétől és jelenlététől függ. Így a szabadságvesztés büntetés végrehajtása a család egzisztenciális ellehetetlenüléséhez vezetne. Utalt arra a védő, hogy a büntetés céljai így enyhébb eszközzel, a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével is elérhetők. A vádlott társadalmi beilleszkedése biztosított, családi kötődése erős. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását próbaidőre függessze fel.

[16] Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében utalt arra, hogy a felmentésre irányuló indítvány ténylegesen részfelmentést takar, mert a 6 rendbeli közokirat-hamisítást nem vitatják, mivel védenecének beismerő nyilatkozata van a bűncselekmények tekintetében. Utalt arra, hogy az ügy sértettjei nem voltak kiszolgáltatott emberek, mert tanú2 strómanként aláírt egy cég eltüntetéshez, BZ vonatkozásában pedig a priuszából állapítható meg, hogy súlyos testi sértés kísérlete miatt 1 év 9 hónapra ítélték, emellett még vagyoni elleni bűncselekményei is voltak, tehát egyik sértettől sem állapítható meg, hogy törvénytisztelő mintapolgár lett volna. Védenccével kapcsolatban kiemelte, hogy összesen 3 év 4 hónap 25 napot töltött előzetes fogvatartásban, míg bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt 2 év 9 hónap 24 napot. Védence személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy egy szegény háromgyerekes cigány családból származik, de egyik testvére középiskolát végzett és jelenleg is dolgozik, a lánytestvére pedig egészen kivételes módon a SOTE elvégzését követően gyermekorvos és mentőorvos lett. Ilyen körülmények között az I. rendű vádlott is bizonyítani szeretett volna, sikeres vállalkozó szeretett volna lenni, de rosszul választotta meg a bizonyítás helyét az építőipart, és a használtautó kereskedelmet. A vádlott egy ügyeskedő seftelő fiatalember, aki azonban nem került bele a nőgrádi alvilágba. A közvetlen környezetéhez képest sikeresnek tekinthető, de nem egy erőszakos, gátlástalan, bűnöző. Utalt arra, hogy a vádlott a huszas évei közepére a fogai jelentős részét egy gyulladásoz folyamat miatt elveszítette, közepes súlyos fokú halláskárosodása alakult ki,

magas vérnyomásban szenved és övsömör betegségén esett át. Kifejtette a védő, hogy az elsőfokú bíróság ugyan hosszás indokolást fűzött a tényállás megállapításához, azonban hiába volt a hosszú eljárás, és a hosszás indokolás, mert az ítélet érdemi indokolása elmaradt. Ezért a védő a felmentésre irányuló indítványt fenntartotta. A hatályon kívül helyezésre irányuló indítvánnyal kapcsolatban kifejtette, hogy nincs abszolút eljárási hiba, az eljárás során a tisztességes eljárás, a fegyveregyenlőség elve sérült. Ugyanakkor reális célja a másodfokú eljárásban, hogy a bíróság a kiszabott ítéletet úgy enyhítse, hogy védenca a büntetlen előéletére is tekintettel a büntetés kétharmad részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható legyen, és mivel a 4 évet már leült, szabadon távozhasson a tárgyalóteremből. Kifejtette azon álláspontját, hogy az eljárás során védenca kisstíllű ügyeskedő bűnözői magatartásából egy komoly közfigyelmet kiváltó nagy ügyet akartak csinálni a vármegyében. Érvélese szerint a jelen ügy nem tartozik az emberkereskedelem tipikusan jellemző elkövetési magatartásai körébe, egyrészt nem a félrabszolgaként dolgoztatott emberek kizsákmányolása, sem pedig szexuális kizsákmányolás. A Magyarországon tipikus emberkereskedelem jellemzői a külvilágtól elzárt, a szomszédoktól is messze lévő, tanyasi helyszíneken történő, úgynevezett öregezés, amikor az idős embereket cselédként kihasználják, megszerzik a nyugdíjukat, szociális segélyüket. A védői álláspont szerint ezek a magatartások éppen nem jellemzőek az I. rendű vádlottra, hiszen BZ szociális segélyt kapott, tanú2 is valamilyen rendszeres juttatásban részesült, V pedig betöltötte az öregségi korhatárt, de a vádlott nem vette el a pénzüket, sőt az I. rendű vádlottnak azt róják fel, hogy nem segített elintézni utóbbi sértett nyugdíj folyósítását. Kifejtette, hogy Város17 nem egy tanya, ahol tanúk nélkül lehet kizsákmányolni személyeket, hanem egy csendes falu, ahol mindenki tud mindenről. Az I. rendű vádlott által lakott ház könnyen elérhetően néhány percre van a presszótól, a buszmegállótól. Kifogásolta a védő, hogy a bíróváltást követően eljáró bíró a helyszín személyes ismerete nélkül döntött. V sértettel kapcsolatban utalt arra, hogy 2017-ben elkövetett egy közokirat-hamisítást, amikor pár ezer forintért, esetleg néhány sörért adta a nevét, aláírását egy piti bűncselekményhez. A közokirat-hamisítás kapcsán utalt arra, hogy olyan gépjármű is megvásárlásra került, amit az I. rendű vádlott korábban nem látott, hanem V sértett hívta fel rá a figyelmet. Ezekben az esetekben tanú2 és V sértettek személyes anyagi érdekből vettek részt a bűncselekmény elkövetésében. Vítatta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint nem releváns, hogy a sértett miért került kiszolgáltatott helyzetbe. Álláspontja szerint a sértett felróható magatartása nem hagyható figyelmen kívül. Az I. rendű vádlott által kifizetett összegek kapcsán utalt arra, hogy az alkalmazottak különböző részükre kifizetett összegekről beszéltek, és összességében az állapítható meg, hogy nem volt egységes tarifa a dolgozók között, az mindenkire egyénileg volt megállapítva. Álláspontja szerint iratellenes, hogy 7-9 ezer forintot kapott. Kifogásolta, hogy tanú1 testsúly veszítése úgy szerepel az ítéletben, hogy arra vonatkozóan semmi bizonyíték nem állt rendelkezésre. Utalt arra, hogy a sértettek akkor is kaptak pénzt, amikor nem volt munkavégzés. A 2000 forintot minden körülmények között megkapták. Feltehetően azt az összeget kapták, ami arányos volt a munkavégzésükkel. tanú1nél volt telefon, ezért nem fogadható el az az állítás, hogy korlátozva lett volna a lányával való kapcsolattartásban.

[17] Utalt arra a védő, hogy tanú1 a családban eredetileg a hóbortos nagybácsi státuszában volt, később azonban megváltozott irányába az I. rendű vádlott magatartása a drogfogyasztás hatására, azonban soha nem volt kizsákmányoló. Kikötés, sanyargatás soha nem volt. A sértett a csukló sérülését egy munkavégzés során szerezte, az általa elmondottak szerint szigetelőszalaggal összekötözve ilyen sérülés nem is keletkezhet. tanú1 a faluban, a kocsmában sajnáltatta magát, az esetleges valós sérelmeket irreálisan felnagyította. A tanú2re ragadt gúnynévnek valós ténybeli alapja volt, és az valójában nem is egy becsületsértő

kijelentés. BZ kapcsán a védő kifejtette, hogy nem fogadható el az utaztatásos történet, a sértett zavarosan beszélt és rögtön látszott rajta, hogy semmifajta érdemi munkavégzésre nem alkalmas. A menekülése kapcsán is megállapítható, hogy tanú5-höz nem is Város17 irányából érkezett. A tanú4 sérelmére elkövetett szexuális bűncselekménnyel kapcsolatban utalt arra a védő, hogy senki nem hallotta azt, hogy tanú4 sikított volna, nem került elő a vallomásaiban említett videófelvétel sem, de nincs nyoma a videó letörlésének sem. A védő az emberkereskedelem sértettjeivel kapcsolatban kifejtette, hogy védence ténylegesen megmentette ezeket az embereket, hiszen tanú1nek nem volt hová mennie, megfagyott volna, ha az I. rendű vádlott nem fogadja be, ténylegesen inkább attól tartott, hogy el kell mennie. tanú2 sem kapott munkát sehol és a befogadása előtt bűncselekményekből próbálta fenntartani magát. BZ azon rövid időben amíg az I. rendű vádlottnál volt szállást kapott, enni kapott, szabadon mászkálhatott. Az elsőfokú bíróság határozatában kifejezetten hivatkozott arra, hogy csökkentette a kiszabandó szabadságvesztés tartamát az eljárás elhúzódására figyelemmel. A védői álláspont szerint azonban a bírósági szakban bekövetkezett további majdnem egy évi időmúlást is figyelembe kell venni, hiszen még az írásba foglalás sem történt meg határidőben, ami nem róható fel az I. rendű vádlottnak. Utalt arra a védő, hogy munkáltatója most is visszavárja a vádlottat, és indítványozta, hogy az ítéltábla úgy szabjon ki büntetést védenccével szemben, hogy a másodfokú eljárásból már bilincs nélkül távozhasson.

[18] A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését, és az írásbeli indokolásban foglaltakat változatlanul fenntartotta. Utalt arra, hogy védence tanúkihallgatása során mondta el a történetet a kihallgatást végző rendőrnek, mert nem is gondolt arra, hogy magatartásával bűncselekményt követ el. Ezt nem szexuális erőszakként, hanem konszenzuális szexuális aktusként tekintette, ami rosszul végződött, miután az együttlét befejezését követően egy palackot helyezett fel a sértett hüvelyébe, amelyen a sértett teljes joggal dühödött fel és tekintette az ügyet erőszaknak. Megállapítható ugyanakkor, hogy a cselekménynél jelen lévő négy személy mind különböző módon adta elő a történeteket. Utalt arra a védő, hogy a II. rendű vádlott habitusából következően nem fogadható el az, hogy valakinek a felszólítására, nem pedig saját akaratából közöszlött PA. Arra tett indítványt, hogy a védenccével szemben kiszabott 2 évi szabadságvesztés büntetés végrehajtását a másodfokú bíróság próbaidőre függesse fel.

[19] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy a terhére rótt bűncselekményeket csak részben követte el. Az emberkereskedelemmel kapcsolatban kifogásolta, hogy vele szemben az ügy sértettjeit tekintették szavahihetőnek. Már az eljárás kezdeti szakaszában kérte a kocsma és közterületi kamerafelvételek elemzését, majd a szexuális erőszakkal történt meggyanúsítás után a poligráfos vizsgálatot, amit nem végeztek el. A tárgyaláson nem nyert megerősítést, hogy ő szólította volna fel a II. rendű vádlottat az erőszakra. Utalt rá, hogy az autós cselekményeket elkövette azt nagyon sajnálja, de nem tudta, hogy ezzel bűncselekményt követ el. Más bűncselekményeket azonban nem követett el, és senkit nem is bujtott fel. Kérte, hogy ha szabadságvesztés büntetést szab ki vele szemben a másodfokú bíróság, akkor fegyház helyett börtön fokozatot rendeljen el, mert már több éve nem tud beszélgetni senkivel. A kiszabott büntetés enyhítését kérte. Utalt arra, hogy szeretné folytatni a rendes életét és dolgozni. A 2 év 8 hónap szabadságvesztés ráfér, megtanította

megbecsülni a családot, és megtanította arra, hogy milyen embereket engedjen közel magához. Tisztességes döntést kért a másodfokú bíróságtól.

[20] A bejelentett ügyészi, vádlotti és védői fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat az I. rendű vádlott tekintetében a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű, míg a fellebbezési nyilatkozatok alapján a II. rendű vádlott esetében a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott. A felülbírálat a Be. 590. § (8) bekezdése alapján nem érintette az ítélet felmentő rendelkezését, mert azt fellebbezés nem támadta.

[21] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta. A vádiratnak a bíróságra érkezését követően előkészítő ülés került kitűzésre, amelyen az I. és a II. rendű vádlottak nem tettek a váddal egyező beismerő vallomást, ezért a törvényszék tárgyalásra tért át. Az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során a vádlottakkal és a tanúkkal szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává. A rendelkezésre álló jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljáró bíró személyében változás állt be, azonban a törvényszék a Be. 518. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően a tárgyalást a korábbi tárgyalásról készült jegyzőkönyvek ismertetésével megismételte. Az I. rendű vádlott védője eljárási szabálysértésként, a fegyveregyenlőség sérelmeként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság általa előterjesztett bizonyítási indítványokat utasított el. Megállapítható azonban, hogy a védelemnek mind az előkészítő ülésen, mind a tárgyalás során, különösen az eljáró bíró személyében történt változást követően lehetősége volt bizonyítási indítványok előterjesztésére. Az elsőfokú bíróság több indítványnak helyt adott, másoknál az indítványok elutasításának indokát adta. Az a körülmény, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt bizonyos indítványoknak, nem jelentik a fegyveregyenlőség sérelmét, nem alapozza meg az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[22] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I. rendű vádlott az 1-5. tényállási pontok tekintetében tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, a 6. tényállási pont tekintetében azonban a bűnösségére is kiterjedő beismerő nyilatkozatot tett. Az 1. és 2. tényállási pontok tekintetében tagadta a bűncselekmény elkövetését, védekezése szerint tanúl sértettet ténylegesen támogatták azzal, hogy a telkükön lévő nyári konyhában lakhatott, ő szinte családtag státuszban volt, és utóbb bosszúból azért tettek rá terhelő vallomást, mert megtudta, hogy átköltözköztetésekor őt már nem akarják magukkal vinni. A 3. tényállási pontban írt cselekménnyel kapcsolatban tagadta, hogy bűncselekményt követett volna el, pusztán azért fogadta be tanú2öt, mert a hajléktalanszálló felújításakor megszűnt a lakhatási lehetősége. A 4. tényállási ponttal kapcsolatban szintén tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, védekezése szerint BZ álláshirdetés alapján érkezett hozzá, de az első nap kiderült, hogy nem foglalkoztatható az egészségi állapota miatt. Az I. rendű vádlott az 5. tényállási pont tekintetében is tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint a II. rendű vádlott hozta magával a sértettet, azonban tartósan nem volt a társaságukban, nem szerzett tudomást arról, hogy közösködtek-e egyáltalán, sikoltozást nem hallott, tehát erőszakra nem került sor. A II. rendű vádlott az eljárás során teljeskörű kioktatását követően tanúként

tett vallomásában úgy nyilatkozott, hogy tanú1 volt az, aki Terhelt1 hirtelen ötlete alapján erőszakmentesen közöszült a sértettel. Az eljárás későbbi szakaszában úgy nyilatkozott, hogy kölcsönös beleegyezésen alapuló szexuális cselekményt végzett PA. A sértett kihallgatását követően a sértett tanú vallomásával egyező elismerő nyilatkozatot tett, azonban az ügy részleteire nem nyilatkozott.

[23] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az 1-5. tényállási pontban foglaltakat az I. rendű vádlott tagadó vallomásával, illetve védekezésével szemben a rá nézve terhelő bizonyítékok alapján állapította meg. A törvényszék ítélete [65]-[108] bekezdéséig értékelte az 1. tényállási ponthoz, [109]-[120] bekezdéséig a 2. tényállási ponthoz, [121]-[154] bekezdéséig a 3. tényállási ponthoz [155] bekezdéstől a [174] bekezdésig a 4. tényállási ponthoz, [175] bekezdéstől a [198] bekezdésig az 5. tényállási ponthoz és [199] bekezdéstől a [223] bekezdésig a 6. tényállási ponthoz, valamint ítélete [124] és [225] bekezdéseiben a 7. tényállási pontban írt cselekményhez kapcsolódó bizonyítékokat. Ezen indokolásában az elsőfokú bíróság logikus, meggyőző indokát adta, hogy az 1-5. tényállási pontokban a vádlotti védekezéssel szemben miért az általa megvizsgált egyéb bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául. Az 1. és 2. tényállási pontokhoz kapcsolódóan helyesen rögzítette, hogy tanú1 következetes vallomásai, tanú2nek a büntetőügyben eljáró hatóságok előtt tett következetes vallomásai, FZ, tanú9, tanú6, az 1. számú tanú vallomásai, a II. rendű vádlott vallomása, mint bizonyítékok egymást alátámasztották, és cáfolták az I. rendű vádlott védekezését. A 3. tényállási pont tekintetében tanú2 sértettnek a büntető ügyben eljáró hatóságok előtt tett következetes vallomásai, tanú1nek a tanú2 sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban tett vallomása és FZ tanú vallomása, mint bizonyítékok egymást alátámasztották, és cáfolták az I. rendű vádlott védekezését. Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában részletesen foglalkozott azzal a körülménnyel, hogy az I. rendű vádlott édesapja megkereste tanú2öt, és fiára nézve kedvező vallomás megtételére, tanúvallomása módosítására próbálta rábírn anyagi juttatás fejében. Megállapítható, hogy ehhez kapcsolódóan a Balassagyarmati Törvényszék helyes következtetést vont le, amikor azt rögzítette, hogy tanú2 egyetlen tényállást érintő körülmény tekintetében tett terhelő tanúvallomásához sem fűzhető hitelességet rontó kétség. A 4. tényállási pontban írt cselekményhez kapcsolódóan BZ sértett büntető ügyben eljáró hatóságok előtt tett következetes vallomásai, tanú1 és tanú5 tanú vallomásai szintén cáfolták az I. rendű vádlott védekezését. Rendelkezésre állt Terhelt1 I. rendű vádlott édesapjának más ügyben tett gyanúsítottai vallomása, amelyben elismerte, hogy BZt ő kereste meg és pénz átadásával bírta rá egy a vádlott számára kedvező nyilatkozat aláírására. A sértett azonban a hatóságok előtt elismerte, hogy az I. rendű vádlott apjával kötött megállapodás alapján tett nyilatkozat tartalma nem volt valós. Az 5. tényállási pont tekintetében tanú4 sértettnek a nyomozás és a tárgyalás során tett következetes vallomásai, V F tanúnak a nyomozás és a tárgyalás során tett következetes vallomásai, és a II. rendű vádlottnak a tárgyalás során a sértetti vallomás elhangzását követően tett bűnösséget elismerő nyilatkozata olyan egy irányba ható, egymást alátámasztó bizonyítékok voltak, amelyek cáfolták az I. rendű vádlott védekezését. A 6. tényállási pontban rögzített cselekmények megállapítása az I. rendű vádlott beismerő vallomása, tanú1 és tanú2 tanúk, a gépkocsieladások során eladóként szerepelt további tanúk, okiratok, tehát egymást alátámasztó, egy irányba mutató bizonyítékok alapján történt.

[24] Az eljárás során az elsőfokú bíróság több bizonyítási indítványnak helyt adott, vagy maga szerzett be bizonyítékokat. Elutasította azonban egy mobiltelefonon tárolt videó

kinyerésére és lejátszására irányuló, VNa tárgyaláson tanúként történő kihallgatására, ismételt bírói szemle lefolytatására és DNS vizsgálat elvégzésére vonatkozó védői indítványokat. Ítélete [65], [88], [107] és [115] bekezdéseiben logikus indokát adta annak, hogy miért nem adott helyt az indítványoknak.

[25] Helytállóan utalt azonban a fellebbviteli főügyészség átiratában arra, hogy az elsőfokú ítélet [54]-[59] bekezdéseiben pontatlan, helytelen szóhasználatot tartalmaz, amikor vélelmezett tulajdonosként említi tanú1öt és tanú2öt. A Fővárosi Ítéltábla ezért a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást e körben helyesbíti. Épp a cselekmény jellegéből adódóan őket valótlannul tulajdonosként jegyezték be az országos gépjármű nyilvántartásba, tehát valótlannul tulajdonosként kell őket feltüntetni az elsőfokú ítélet történeti tényállásának [54]-[59] bekezdéseiben. Helytállóan utalt a fellebbviteli főügyészség arra is, hogy az ítélet indokolásának [294] bekezdése olyan megállapítást tartalmaz, amely a tényállás 6. pontjára tartozik, ezért a másodfokú bíróság ezen megállapítást a hivatkozott tényállási pontba átemelte.

[26] A másodfokú ítéltábla az ítélet indokolása [236] bekezdésében található a „mindhárom vádlott” elírást „mindhárom sértett” szövegre helyesbítette.

[27] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy az I. rendű vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, illetve, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás a másodfokú bíróság által tett kisebb helyesbítéssel már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. Így az I. rendű vádlott és védője által előterjesztett, a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[28] A másodfokú bíróság az I. rendű vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította. tanúl mind a nyomozás során, mind a tárgyalási szakban a 2023. szeptember 6. napján, utóbb távmeghallgatás formájában tanúként kihallgatásra került, vallomásait az elsőfokú bíróság értékelte, így semmiféle indoka nincs a másodfokú eljárásban a további kihallgatásának. VNa tekintetében a védő ismételten tett indítványt a tanúkenti kihallgatására. Megállapítható, hogy tanúl és VNa viszonyára a sértett már nyilatkozott vallomásaiban. Kettejük kapcsolata egy kisebb részét képezte az 1. tényállási pontban írt cselekménysornak. tanúl vallomásai és az adott tényállási pont kapcsán rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok kellő alapot jelentettek a szükséges következtetések levonására az elsőfokú bíróságnak. VNa vallomásától nem várható olyan eredmény, amely a törvényszék által már értékelt bizonyítékokat, és az abból levont következtetéseket lerontaná.

[29] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést az I. és II. rendű vádlottak bűnösségére, és túlnyomórészt helyes a cselekményeik jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor Terhelt1 I. rendű vádlott BZ sérelmére elkövetett bűncselekményét a Btk. 192. § (2) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés i) pontja szerint minősülő emberkereskedelem büntették, tanú4 sértett sérelmére kifejtett szexuális bűncselekmények magatartásait a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző felbujtóként elkövetett szexuális erőszak büntették, a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző közvetett tettesként elkövetett szexuális erőszak büntették és a Btk. 196. § (1) bekezdésébe ütköző szexuális kényszerítés büntették, míg a gépkocsik vásárlásával összefüggő közbizalom elleni bűncselekményeit 6 rb. a Btk. 342. § első bekezdés c) pontjába ütköző közvetett tettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntették minősítette. A tanú1 és tanú2 sértettek sérelmére elkövetett emberkereskedelem büntette vonatkozásában kifejtett jogi álláspontja is helyes, azonban ezen sértettek sérelmére elkövetett bűncselekmények kapcsán a másodfokú bíróság további minősítő körülményeket állapított meg.

[30] Az elsőfokú bíróság ítélete [226] bekezdésétől a [298] bekezdéséig fejtette ki jogi álláspontját, ezen belül a [226] bekezdéstől a [232] bekezdésig fejtette ki, hogy miért a bűncselekmény elkövetése idején hatályos büntető törvényt alkalmazta. A másodfokú bíróság osztotta a törvényszék ott kifejtett álláspontját. A [233] bekezdéstől a [264] bekezdésig foglalkozott a tanú1, tanú2 és BZ sértettek sérelmére elkövetett emberkereskedelem bűncselekményeivel. Mindhárom vádlott esetében részletesen elemezte kiszolgáltatott helyzetüket, nevezetesen azt, hogy mindhárman hajléktalan személyek voltak, akiknek állandó jövedelmük nem volt, továbbá tanú20 korlátozottan cselekvőképes személy volt. Részletesen leírta lakhatási és foglalkoztatási körülményeiket, nevezetesen azt, hogy az I. rendű vádlott részükre a lakhatást fűtetlen nyári konyhában, időlegesen egy mikrobuszban, illetve a nyári konyha melletti fűtetlen műhelyben biztosította. V és tanú2 sértetteknek a napi megélhetésükhöz szűken elegendő 2000 forintot és egy tál meleg ételt biztosított, a mindennapos nehéz fizikai munka végzéséért járó keresményüket visszatartotta, V sértett esetében igyekezett a családi kapcsolatát kontrollálni, részére az ingatlan elhagyását engedélyhez kötni. Mindhárom sértett felismerte kiszolgáltatott helyzetét, és abból szabadulni próbált, azonban az I. rendű vádlott igyekezett ezeket a kísérleteket megakadályozni, igyekezett a sértettek kiszolgáltatott helyzetét kizsákmányolásuk érdekében fenntartani.

[31] A törvényszék ítélete indokolásában az emberkereskedelem törvényi tényállási elemeit megfeleltette az I. rendű vádlott (1)-(4) bekezdésekben írt magatartásának, ez ezen belül foglalkozott a kizsákmányolás fogalmával, azonosította az egyes sértettek tekintetében a 192. § (2) bekezdésében írt elkövetési magatartásokat. Helyesen állapította meg V és tanú2 sértettek tekintetében a szállít és elszállásol fordulatok, míg tanú20 sértett esetében a megvásárol fordulat megvalósulását. A célzat tekintetében a Btk. 192. § (8) bekezdésében írtakból indult ki, nevezetesen, hogy a kizsákmányolás a kiszolgáltatott helyzetbe hozott vagy helyzetben tartott sértett e helyzetének kihasználásával előny szerzésére törekvés. A sértettek sérelmére megvalósult bűncselekmények megállapítása során az elsőfokú bíróság figyelemmel volt 2000. december 14-én Palermóban létrejött, a nemzetközi szervezett bűnözés elleni egyezménynek az emberkereskedelem, különösen a nők és gyermekek kereskedelme megelőzéséről, visszaszorításáról és büntetéséről szóló jegyzőkönyvek kihirdetéséről szóló 2006. évi CII. törvény (Egyezmény) 3. cikke, valamint az Európai Parlament és a Tanács 2011. április 5-i 2011/36/EU irányelvére. Az adott ügyre vonatkozóan

az I. rendű vádlott esetében helyesen azonosította 3. cikke a) pontjában írt megtévesztés és kiszolgáltatott helyzettel való visszaélés, valamint az anyagi ellenszolgáltatás fejében való megszerzés magatartásokat. Hivatkozott az irányelv 2. cikkében foglaltakra így arra, hogy a kiszolgáltatott helyzet olyan helyzet, amelyben az adott személy tényleges, vagy elfogadható választási lehetőség hiányában kénytelen alávetni magát az adott visszaélésnek. Rögzítette továbbá az irányelv és az egyezmény alapján kialakult, és a Kúria BH2020. 30. számú eseti döntésében tetten érhető gyakorlatot, mely szerint a hajléktalan, családi és társadalmi kapcsolatokkal, valamint jövedelemmel nem rendelkező, önmagát még csak alapszinten eltartani is korlátozottan képes személy kiszolgáltatott helyzetben van. Ugyanezen döntés tartalmazza, hogy emberkereskedelem, és nem kényszermunka, büntette valósul meg, ha a munkavégzésre kényszerítés kiszolgáltatott személy sérelmére, e helyzetének a kihasználásával, előny szerzése érdekében történik, és az elkövető kizsákmányolás céljából sértetteket toboroz, szállít és elszállásol. Nem kétséges, tehát hogy V és tanú2 sértettek tekintetében a szállít és elszállásol fordulatok, míg tanú20 sértett tekintetében a megvásárol fordulat, mint tényállási elem megvalósult. tanú1 sértett tekintetében a törvényszék helyesen állapította meg a (3) bekezdés b) pontjában írt erőszakkal vagy fenyegetéssel minősítő körülményt, hiszen a tényállásnak az adott sértettre vonatkozó része tartalmazza a bántalmazás különböző formáit, illetve a d) pontban írt a sértett sanyargatásával történő elkövetést, hiszen a sértett kikötése, a kutyanyakörvvel történő megláncolása, a kezek ragasztószalaggal történő összekötözése egyértelműen sanyargatásként azonosítható. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban tanú1 sértett esetében további minősítő körülményként a c) pont szerinti megtévesztéssel, valamint az i) pont szerinti üzletszerűen történő elkövetés is megvalósult. A tényállásból ugyanis megállapítható, hogy az I. rendű vádlott a Város5 történő költöztetését úgy érte el, hogy jó körülmények között állást és munkát, a dorogházi ingatlan címére történő bejelentést, valamint nyugdíjfolyósítási ügyintézésben való segítséget ígért neki, amelyek nem valósultak meg, és amelyeket a vádlott nyilvánvalóan nem is szándékozott teljesíteni, tehát a sértettet megtévesztette. Az elsőfokú bíróság ítélete [261] bekezdésében ezen minősítő körülmény megállapítását helyesen indokolta, tanú2 sértett tekintetében. A Btk. 459. § (1) bekezdés 28. pontjában írtak szerint üzletszerűen követi el a bűncselekményt, aki ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekmények elkövetése révén rendszeres haszonszerzésre törekszik. V és terhelt1 sértettek esetében ugyanazt a gyakorlatot követte az I. rendű vádlott, és ugyanolyan bűncselekmény elkövetése révén a napi összegben meghatározott munkadíj nagyobb részének visszatartásában, ki nem fizetésében és az ingyenes ház körüli munkavégzésben jelentkező haszonszerzésre törekedett. Ugyanezen minősítő körülmény tehát tanú2 esetében is megállapítható volt, míg az elsőfokú bíróság BZ sérelmére elkövetett emberkereskedelem büntettét eszerint minősítette, hiszen a két másik sértett tekintetében a haszonszerzésre törekvés megállapítható volt, és nyilvánvalóan erre törekedett BZ esetében is az I. rendű vádlott. A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és Terhelt1 I. rendű vádlottnak a tanú1 sértett sérelmére elkövetett emberkereskedelem büntettét megtévesztéssel és üzletszerűen elkövettként is (Btk. 192. § (2) bekezdés, (3) bekezdés b), c), d) és i) pont), míg tanú2 sértett sérelmére elkövetett emberkereskedelem büntettét üzletszerűen elkövettként is (Btk. 192. § (2) bekezdés, (3) bekezdés c) és i) pont) minősítette.

[32] A másodfokú bíróság nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával, hogy az I. rendű vádlott cselekményét különösen súlyos hátrányt okozóként kell minősíteni a Btk. 192. § (2)-(4) bekezdése szerint. Az ítéltábla álláspontja szerint a tényállásban írt vádlotti magatartás a bűncselekmény elszenvedésén túl nem okozott olyan

többség hátrányt a sértetteknek, ami ezt indokolná. A sanyargatás, mint elkövetési mód megállapítása során a tényállásban írt vádlotti magatartás értékelést nyert V sértett vonatkozásában, tanú2 tekintetében pedig nincs olyan tény rögzítve az ítéletben, ami indokolná a különösen súlyos hátrány megállapítását. A különös hátrány megállapítását, a törvény szerkezete alapján, legalább az életveszéllyel azonos súlyú hátrány azonosítása indokolna.

[33] Az 5. tényállási pontban írt vádlotti cselekményeket illetően a másodfokú bíróság nem értett egyet a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a másodfokú átiratban a szexuális bűncselekmények minősítésének indokolásával kapcsolatos álláspontjával. A Fővárosi Ítéltábla messzemenően egyetértett az elsőfokú bíróság általi jogi minősítéssel. Az 5. tényállási pontban írtak szerint az I. rendű vádlott arra szólította fel a II. rendű vádlottat, hogy erőszakolja meg PA, és Terhelt2 ezt a tényállás további részében részletezettek szerint meg is tette. Ennek alapján a II. rendű vádlott a szexuális erőszak büntettének a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontja szerinti alapesetét tettesként, míg az I. rendű vádlott ugyanezt a bűncselekményt felbujtóként követte el. A tanú1nek PA való közösetése szintén szexuális erőszakként lenne értékelhető, hiszen a sértett a II. rendű vádlott általi erőszak hatása alatt állt, és már fizikai védekezésre nem volt ereje, de tiltakozását verbálisan kinyilvánította. Az I. rendű vádlott a tanú4 sérelmére megvalósított ezen cselekmény közvetett tettese volt. A Btk. 13. § (2) bekezdésében szerint közvetett tettes az, aki a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását e cselekményért gyermekkor, kóros elmeállapot, kényszer vagy fenyegetés miatt nem büntethető, illetve tévedésben lévő személy felhasználásával valósítja meg. Helyesen állapította meg a törvényszék, hogy tanú1 a cselekményét az I. rendű vádlott ráhatására követte el PA szemben. VGgyel szemben ugyan a cselekményt közvetlenül megelőzően fizikai erőszak nem történt, és közvetlen fenyegetés sem, azonban nem kétséges, hogy a pszichikai kényszer vele szemben a kiszolgáltatott helyzetére, a korábbi bántalmazásokra figyelemmel fenyegetett helyzetként fennállt. A Btk. 19. § (1) bekezdésében foglaltak szerint nem büntethető, aki a büntetendő cselekményt olyan kényszer vagy fenyegetés hatása alatt követi el, amely miatt képtelen az akaratának megfelelő magatartásra. tanú1 által elszenvedett kényszer pszichikai kényszerként azonosítható, ami a büntetőjog fogalomrendszerében a fenyegetés fogalmának felel meg. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy tanú1 azáltal, hogy a szexuális cselekmény kifejtésekor kényszerhelyzetben volt, a szexuális kényszerítés passzív alanyává vált, hiszen akaratát ellenére közösetült PA, így az I. rendű vádlott az ő vonatkozásában a Btk. 196. § (1) bekezdése szerinti szexuális kényszerítés büntettét, míg tanú4 sérelmére közvetett tettesként a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontja szerinti szexuális erőszak büntettét valósította meg. Ugyanakkor az I. rendű vádlott által kiváltott fenyegetés nem volt közvetlen, ezért az ítéltábla nem értett egyet azon fellebbviteli ügyész állásponttal, hogy az I. rendű vádlott terhére tanú1 szexuális cselekmény végzésére való kényszerítésével összefüggésben a Btk. 197. § (1) bekezdés a) pontjában írt szexuális erőszak büntettét kell megállapítani.

[34] Nem tévedett a törvényszék, amikor a 6. tényállási ponthoz kapcsolódóan az I. rendű vádlott bűnösségét 6 rb. közvetett tettesként elkövetett Btk. 342. § (1) bekezdés c) pontjába ütköző közokirat-hamisítás büntetében állapította meg. Az adott bűncselekményt az követi el, aki közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltozására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba. Az intellektuális közokirat-hamisítás önmagában is a közvetett tettességnek egy

speciális esete, azonban az I. rendű vádlott bűnössége ezen túlmenően is közvetett tettesként került értékelésre. Az 5/2000 büntető jogegységi határozatban írtakhoz hasonlóan sajátos közvetett tettesség valósult meg, mert a benyújtó – jelen esetben az eladó – úgy tudta, hogy az adás-vételi szerződésen a valódi vásárló van feltüntetve, de ez ténylegesen nem így történt. Ilyen esetben a szerződést ténylegesen benyújtó tévedése miatt nem tartozik büntetőjogi felelősséggel. A büntetőjogi felelősség azé, aki az ügyletet kezdeményezte, a hamis okirat elkészítését generálta.

[35] Az elsőfokú bíróság ítéletében alapvetően helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban mindkét vádlott javára értékelni kellett az elsőfokú ítélet kihirdetése óta bekövetkezett további időmúlást, valamint mellőzte a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből azt, hogy a sértett nem bocsátott meg a vádlottaknak. A megbocsátás enyhítő körülmény, annak hiánya azonban súlyosítóként nem vehető figyelembe. Az I. rendű vádlottal szemben a halmazati büntetési tételkeret 2-12 évig terjedő szabadságvesztés, melynél a középérték 7 év. Ezen vádlottnál a bűncselekmények sokszoros halmazatára, a cselekmények többszörös minősülésére figyelemmel a középértéket alig meghaladó 8 évi szabadságvesztés eltúlzottnak nem tekinthető, azonban szükséges a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok eléréséhez. A másodfokú bíróság a bekövetkezett időmúlásra, a fogvatartásban eltöltött hosszabb időre és a vádlott egészségi állapotára, büntetlen előéletére figyelemmel lehetőséget látott a fegyház végrehajtási fokozat helyett eggyel enyhébb, börtön fokozat alkalmazására a Btk. 35. § (2) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a II. rendű vádlottal szemben a bekövetkezett jelentős időmúlásra, és a három kiskorú gyermek eltartására figyelemmel a szabadságvesztés mértékét a büntetési tétel minimumában határozta meg. Helyesen döntött akkor is, amikor a cselekmény tényleges tárgyi súlyára figyelemmel nem látott lehetőséget annak próbaidőre történő felfüggesztésére, hanem börtönben történő végrehajtásáról rendelkezett. Mindkét vádlott esetében indokoltan került sor a szabadságvesztéssel arányos tartamban közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabására is, mert a vádlottak méltatlanná váltak a közügyek gyakorlására. A kiszabott büntetések mindkét vádlott esetében megfelelően szolgálják a büntetési célokat, így az enyhítésre és súlyosításra irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[36] A másodfokú bíróság az I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetése végrehajtási fokozatának megváltoztatására figyelemmel rendelkezett a bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítási kulcsának megváltoztatására.

[37] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a bűnjeljegyzék 19. és 21. tételszámai alatt nyilvántartott alkuszi megbízásokról, biztosítási adatlapokról, ezért a mulasztást pótolva a közbizalom elleni bűncselekményekhez közvetetten kapcsolódó iratok elkobzását rendelte el a Be. 320. § (4) bekezdése alapján.

[38] A másodfokú bíróság a bűnügyi költségek körében felmerült számítási hibát annyiban korrigálta, hogy az I. rendű vádlottat 664.718 forint, míg a II. rendű vádlottat 539.650 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[39] A Balassagyarmati Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak vonatkozásában egyaránt helybenhagyta, azzal, hogy az I. rendű vádlottat érintően pontosította, hogy mely időpontig bünygyi felügyeletben töltött időt lehet beszámítani a szabadságvesztés tartamába.

[40] A másodfokú bíróság az I. rendű vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a jogerős másodfokú ítélet kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[41] A másodfokú eljárás során a II. rendű vádlott kirendelt védőjének díja és költségeként 29.856 forint bünygyi költség merült fel, mellyel kapcsolatban a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli a Be. 613. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

[42] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2026. április 24.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

Dr. Szabó Éva s.k.

bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 24.B.139/2021/345. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 6.Bf.23/2026/31. számú ítélete folytán Terhelt1 I. rendű és Terhelt2 II. rendű vádlottak tekintetében 2026. április 24. napján jogerőre emelkedett, és a rendelkező részben írt változtatással végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2026. április 24.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..